

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از نشریه پیشرو – شماره ۴۰

۲۹ سپتمبر ۲۰۱۱

کاریکاتور مسخره ای از دموکراسی

انتخابات ولسی جرگه در سال گذشته با هیاهوی زیاد و مصارف گزاف کاندیدان برگزار گردید. عده ای که در طول پنج سال از برکت این کرسی ها به نان و نوائی رسیده و به کعبه آمال خود دست یافته بودند، هرگز انتظار آن را نداشتند که روزی این موقف، شأن و شوکت خود را از دست دهند. عده دیگری که خواب رسیدن به چنین جایگاهی را در سر می پروراندند تلاش کردند که با توسل به زر، زور، یوناما، دامن زدن مسایل زبان، قوم، سمت و وعده های دروغین به مردم، بر کرسی های ولسی جرگه تکیه زنند. اما با تمام رنگ و روغن زدن و شکل دادن به انتخابات، باز هم بیش از ۱۵ درصد مردم در آن شرکت نکردند زیرا به آن باور نداشتند چون این انتخابات در کشوری به راه انداخته شد که نزدیک به ۱۵۰ هزار سرباز بیگانه در آن به قتل و کشتار مردم بی دفاع ما مشغول اند و هر نوع انتخاب و رأی زیر نظر آنان صورت می گیرد.

هر قدر ضرب الاجل اعلان نتایج انتخابات نزدیکتر می شد بیقراری، امیدواری و خشم هر دو جناح بیشتر می گشت. تا این که سرانجام محکمه اختصاصی اعلام کرد ۶۲ تن به ولسی جرگه راه یافته و در عوض ۶۲ تن دیگر مجلس نمایندگان را ترک گویند. شماری از بازندگان تهدید کردند که هواداران مسلح خود را به جاده ها سرازیر خواهند کرد؛ بعضی دیگر در تالار ولسی جرگه به جوش آمده با بوت های "کوری بلند" بر دیگران حمله کرده و از مشت و لگد نظامی استفاده نمودند. کرسی این به جان هم افتادن و زد و خورد را نمونه ای از دموکراسی توصیف کرد، چنانچه یکی از نمایندگان مجلس گذشته، پارلمان افغانستان را به دومای روسیه تزاری تشبیه کرده بود!!

بالاخره کرسی حل این غایله را بر دوش کمیسیون مستقل انتخابات انداخت و معنوی رئیس کمیسیون که چندی قبل هر نوع تغییری را در نتایج انتخابات «خواب و جنون و محال» می خواند، با معرفی ۹ تن از جمله ۶۲ نفر موضوع را خاتمه یافته اعلان کرد. وی به خیال خام خود تصور می کرد که او همه کاره انتخابات است، بی خبر از این که تصمیم گیرندگان کسان دیگری اند و این اوست که در «خواب و جنون» به سر می برد.

معرفی ۹ تن از یک طرف با اعتراض معترضان (بازنده ها) و از طرف دیگر با مخالفت برنده ها که اکنون به دو دسته (گروه اصلاح طلبان و گروه حمایت از قانون) تقسیم شده اند مواجه و آخرین نمایش «دموکراسی» آن با چادر

انداختن سیمین بارکزی بر سر مولوی شهزاده و بدمعاشی بعضی دیگر به تاریخ ۵ سنبله ادامه یافت. بعد از آن عده ای از معترضان از میدان شهر به سوی کابل راهپیمائی نموده و در مقابل ارگ ریاست جمهوری خیمه زده اند تا خواست های شان از سوی حکومت برآورده شود!

اما مردم ما به این باور اند، همانطوری که نمایندگان قبلی جز منافع خود به چیز دیگری نمی اندیشیدند؛ منشور خودبخشی را تصویب کردند، زمین های پدوله را بر خود تقسیم نمودند، کمیشنکاری کردند، چکرهای خارجی داشتند و امتیازات دایمی می خواستند؛ حرص و آز نماینده های فعلی بیشتر از آنان خواهد بود نه کمتر. زیرا در شرایطی که فقر و بیکاری در کشور بیداد می کند، هر روز هموطنان بی گناه ما یا در اثر بمباران و گلوله باری نیروهای ناتو به قتل می رسند یا در اثر حملات انتحاری و گروگان گیری طالبان و دیگر جنایتکاران؛ مداخلات همسایگان شدت بیشتر یافته است و عرصه را بر صادرات و واردات ما تنگتر می کنند؛ پاکستان روزانه ده ها موشک و توپ را بر خاک ما انداخت کرد و جان ده ها تن از هموطنان ما را گرفت، ایران اعمار بند کمال خان را با مشکل مواجه می سازد و غیره؛ باز هم مجلس نمایندگان و حکومت در فکر تأمین منافع خود بوده و نمایندگان هر روز نمایش تازه ای را به اجراء می گذارند. در یک کلام، انتخابات فقط زمانی معنا یافته می تواند که نیروهای خارجی در افغانستان حضور نداشته باشند و سرنوشت کشور به دست مردم رقم بخورد نه اشغالگران، مافیای مواد مخدر، جنگسالاران و دولت فاسد.